



MODERNÍ ASPEKTY VĚDY

*v rámci publikační skupiny
Scientific Publishing Group*

*Svazek XII mezinárodní
kolektivní monografie*

Česká republika
2021

Mezinárodní Ekonomický Institut s.r.o. (Česká republika)
Středoevropský vzdělávací institut (Bratislava, Slovensko)
Národní institut pro ekonomický výzkum (Batumi, Gruzie)
Batumi School of Navigation (Batumi, Gruzie)
Regionální akademie managementu (Kazachstán)
*Veřejná vědecká organizace „Celokrajinské shromáždění lékařů ve
veřejné správě“ (Kyjev, Ukrajina)*
Nevládní organizace „Sdružení vědců Ukrajiny“ (Kyjev, Ukrajina)
Univerzita nových technologií (Kyjev, Ukrajina)

v rámci publikační skupiny Publishing Group „ Vědecká perspektiva “

MODERNÍ ASPEKTY VĚDY

Svazek XII mezinárodní kolektivní monografie

Česká republika
2021

International Economic Institute s.r.o. (Czech Republic)
Central European Education Institute (Bratislava, Slovakia)
National Institute for Economic Research (Batumi, Georgia)
Batumi Navigation Teaching University (Batumi, Georgia)
Regional Academy of Management (Kazakhstan)
Public Scientific Organization "Ukrainian Assembly of Doctors of
Sciences in Public Administration" (Kyiv, Ukraine)
Public Organization Organization "Association of Scientists of
Ukraine" (Kyiv, Ukraine)
University of New Technologies (Kyiv, Ukraine)

within the Publishing Group "Scientific Perspectives"

MODERN ASPECTS OF SCIENCE

12- th volume of the international collective monograph

Czech Republic
2021

Vydavatel:

Mezinárodní Ekonomický Institut s.r.o.
se sídlem V Lázních 688, Jesenice 252 42
IČO 03562671 Česká republika



*Monografie jsou indexovány v mezinárodním vyhledávači
Google Scholar*

Recenzenti:

Karel Nedbálek - doktor práv, profesor v oboru právo (Zlín, Česká republika)

Markéta Pavlova - ředitel, Mezinárodní Ekonomický Institut (Praha, České republika)

Yevhen Romanenko - doktor věd ve veřejné správě, profesor, ctěný právník Ukrajiny (Kyjev, Ukrajina)

Iryna Zhukova -kandidátka na vědu ve veřejné správě, docentka (Kyjev, Ukrajina)

Oleksandr Datsiy - doktor ekonomie, profesor, čestný pracovník školství na Ukrajině (Kyjev, Ukrajina)

Jurij Kijkov - doktor informatiky, dr.h.c. v oblasti rozvoje vzdělávání (Teplice, Česká republika)

Vladimír Bačíšin - docent ekonomie (Bratislava, Slovensko)

Peter Ošváth - docent práva (Bratislava, Slovensko)

Oleksandr Nepomnyashy - doktor věd ve veřejné správě, kandidát ekonomických věd, profesor, řádný člen
Vysoké školy stavební Ukrajiny (Kyjev, Ukrajina)

Vladislav Fedorenko - doktor práv, profesor, DrHb - doktor habilitace práva (Polská akademie
věd), čestný právník Ukrajiny (Kyjev, Ukrajina)

Dina Dashevskia - geolog, geochemik Praha, Česká republika (Jeruzalém, Izrael)

Tým autorů

C91 Moderní aspekty vědy: XII. Díl mezinárodní kolektivní monografie / Mezinárodní Ekonomický Institut s.r.o.. Česká republika: Mezinárodní Ekonomický Institut s.r.o., 2021. str. 278

Svazek XII mezinárodní kolektivní monografie obsahuje publikace o: utváření a rozvoji teorie a historie veřejné správy; formování regionální správy a místní samosprávy; provádění ústavního a mezinárodního práva; finance, bankovníctví a pojišťovnictví; duševní rozvoj osobnosti; rysy lexikálních výrazových prostředků imperativní sémantiky atd.

Materiály jsou předkládány v autorském vydání. Autoři odpovídají za obsah a pravopis materiálů.

§3.3 СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ ФРАНЧАЙЗИНГУ В УКРАЇНІ ТА СВІТІ (Мельник В.В., Пурденко О.А.) 81

§3.4 ТРАНСФОРМАЦІЯ БІЗНЕС-МОДЕЛЕЙ ЛАНЦЮГІВ ПОСТАЧАНЬ ПІДПРИЄМСТВ В УМОВАХ ЦИФРОВОЇ ЕКОНОМІКИ (Трушкіна Н.В., Кіпріш К.Ю.) 94

ODDÍL 4. MEZINÁRODNÍ EKONOMIE

§4.1 ІНФРАСТРУКТУРНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РОЗВИТКУ ЕКСПОРТНО-ІМПОРТНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ (Бала О.І., Бала Р.Д., Тарнавський М.І., Дрималовська Х.В., Кудрик А.В., Хоменко А.І.) 113

ODDÍL 5. PSYCHOLOGIE, PEDAGOGIE, VZDĚLÁVÁNÍ, FILOZOFIE A FILOLOGIE

§5.1 PSYCHOLOGICAL BASES OF READAPTING DISADAPTED BEHAVIOR OF ADOLESCENTS WITH A DELAY IN MENTAL DEVELOPMENT (Bocheliuk V.Y., Rapov M.S.) 126

§5.2 МОРФЕМІКОН СУЧАСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ТА ОСНОВНІ ШЛЯХИ ЙОГО РОЗВИТКУ (Бабій І.М.) 139

§5.3 ПОСТАТЬ БОРИСА ГРІНЧЕНКА В ЛІНГВІСТИЧНО-КРИТИЧНІЙ ОЦІНЦІ АГАТАНГЕЛА КРИМСЬКОГО (Барабаш С.М., Бурко О.В.) 150





§5.2 МОРФЕМІКОН СУЧАСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ТА ОСНОВНІ ШЛЯХИ ЙОГО РОЗВИТКУ

Вступ. В останні десятиріччя помітно зріс дослідницький інтерес до вивчення лексики сучасних мов, з'ясування шляхів оновлення та збагачення словникового складу. Особливої активності та актуальності набули дослідження в галузі словотвору, оскільки одним із шляхів розширення лексичного запасу мови є творення нових слів (неологізмів). Поява таких лексем часто зумовлена впливом екстралінгвальних чинників (розвитком науки, техніки, змінами в політичному та культурному житті суспільства тощо), однак, варто наголосити і на інтралінгвальному впливі на зміни у лексиці. Важливу роль при творенні слів відіграють морфеми (їх сукупність становить *морфемікон* мови). Здавна морфемну систему мови дослідники вивчали з погляду семантики, етимології, історії мови тощо, тому і сьогодні наукові розвідки в галузі словотвору є **актуальними**. Предметом нашого розгляду буде морфемна система сучасної української мови.

Мета праці – проаналізувати морфемну систему української мови, з'ясувати зміни в ній та на прикладі морфемікону української мови простежити основні і традиційні шляхи розвитку морфемікону інших мов.

Для реалізації зазначеної мети необхідно розв'язати такі **завдання**:

- а) з'ясувати сутність морфеми як значущої одиниці мови;
- б) охарактеризувати сучасні класифікації морфем;
- в) визначити аспекти та особливості вивчення морфемікону;
- г) з'ясувати основні історичні зміни у морфемній структурі слова;
- д) виявити та описати основні шляхи розвитку





морфемної системи мови. При цьому скористаємось описовим, структурним і функціональним **методами** дослідження.

Виклад основного матеріалу. В науці на позначення значущих одиниць слова існує два терміни: морфема (як одиниця мови) і морф (як одиниця мовлення). «Системно організована сукупність морфів і морфем мови, морфемний устрій її називається морфемікою, або морфеміконом» [1, С. 5]. Вчення про сукупність морфем називають морфемологією, або морфемікою. Таким чином, термін «морфеміка» має два значення: а) сукупність усіх морфем; б) лінгвістичний розділ, який вивчає поділ слова на морфеми, типологію морфем, історичні зміни в морфеміці, морфемну лексикографію тощо.

У лінгвістиці наявні різні погляди науковців на місце і статус морфеміки серед лінгвістичних розділів (це окреме вчення зі своїм предметом та завданнями, розділ «Словотвору» чи «Морфології» і под.). Сьогодні домінує погляд, за яким «Морфеміка» є підрозділом мовознавчої галузі «Словотвору» («Дериватології»). Сам розділ «Словотвір» тривалий час вивчали в розділі «Морфологія»; як окрема лінгвістична галузь він виділився в останні десятиліття ХХ ст. завдяки працям І. Ковалика, О. Земської, З. Потіхи, О. Кубрякової, Г. Циганенко, Н. Клименко, К. Городенської, В. Немченка та ін., оскільки має свій предмет дослідження, понятійно-термінний апарат, свої завдання, проблематику і под., як і будь-який інший розділ науки. Вагомий внесок у становлення української дериватології відомого науковця Івана Ковалика. У його праці «Вчення про словотвір» [2] розглянуто специфіку та основні тенденції розвитку словотвірної будови української мови.

Морфемологія вивчає загальну характеристику морфем, їх типологію та функції, основи слів і їх види, класифікацію морфем за різними критеріями (позицією в слові, функцією,





походженням, ступенем поширеності тощо), особливості сполучуваності морфем, їх склад та розподіл за частинами мови тощо. Головна проблема морфемології – поділ слова на морфеми та характеристика морфемних структур у слові.

Хоча сьогодні галузі «Морфемологія» і «Словотвір» активно розвиваються, залишається низка дискусійних питань, зокрема, щодо морфемного членування слів, афіксоїдів, щодо виділення асемантичних сегментів, які називають асемантами (наприклад, інтерфіксів) тощо.

Основною одиницею морфемології є *морфема*. Термін увів і здійснив учення про морфему Бодуен де Куртене у 70-х роках ХІХ ст. Морфема – «елементарна, мінімальна одиниця мови, формально не подільна в межах одного слова, але подільна за семантикою» [3, С. 342]. «Як двобічна одиниця, що має план змісту та план вираження, морфема є дискретним елементарним знаком мови, який не складається з інших мовних знаків. Основним критерієм усвідомлення єдності морфеми є визнання паралельності поділу плану змісту й плану вираження» [4, С. 10-11]. Головні риси морфеми «як одиниці словотвірного рівня (або підрівня): 1) її мінімальність у плані значущих одиниць мови; 2) бінарний, двосторонній характер; 3) відтворюваність як готової і цілісної одиниці; 4) її повторюваність в інших словах» [5, С. 16].

Поряд із терміном «морфема» в науці функціонує термін «морф», який запропонував у 1947 р. Ч. Ф. Хоккетт (представник американської дескриптивної лінгвістики). «Морф – це мінімальна частина словоформи (сегмент), що характеризується єдністю плану значення (змісту) і плану його вираження (форми)» [6, С. 8]. Морф – це реалізація морфеми у конкретному слові. Морфема - родове поняття для морфів. «В одну морфему об'єднуються морфи, які мають такі ознаки: 1) тотожність значення; 2) тотожність за позицією; 3) здатність





в будь-яких позиціях замінювати один одного» [7, С. 21].

Морфеми можуть мати варіанти. Це «морфи, які характеризуються фонемною близькістю, наділені тотожним значенням, здатні замінити один одного в складі того ж слова чи словоформи» [8, С. 11].

У сучасній морфемології одним із важливих аспектів вивчення морфемної системи мови є укладання морфемних словників, покликаних охарактеризувати морфемну структуру слова. Головне завдання морфемології – поділ слова на морфеми. Межі морфем у слові, звукові зміни, морфонологічні явища (чергування, накладання та ін.) відображено у «Морфемних словниках». Крім того, у лінгвістиці наявні вузькоспеціальні словники, наприклад, в україністиці є «Кореневий гніздовий словник української мови» (2002 р.) [9], «Словник афіксальних морфем української мови» (1998 р.) [10] і под. Морфемна лексикографія – важливий напрям дослідження у сучасній лінгвістиці.

Важливим завданням морфемології є класифікація та характеристика морфем. Традиційно мовознавці поділяють усі значущі частини на кореневі і службові (афіксальні). Єдиною обов'язковою та основною морфемою є коренева, оскільки виступає носієм лексичного значення слова і повторюється у всіх споріднених (спільнокорневих) словах. «Корінь – структурно-семантична база кожного слова, ядерний компонент його морфемної будови і водночас це виразник формальної близькості споріднених слів, носій спільного компонента їхнього лексичного значення» [11, С. 15]. Серед усіх морфем корені становлять найчисельнішу групу, наприклад, в українській мові їх близько 19 тисяч. «Семантика корневих морфем менш абстрактна, ніж афіксальних. Вона ближча до лексичних значень слів, тоді як значення афіксів ближчі до граматичних, реляційних, і словотвірних. Значення





кореня уточнюється, звужується, змінюється внаслідок поєднання його з певними афіксами» [12, С. 14]. На відміну від інших морфем, корені у мові функціонують протягом тривалого часу. Їх склад може поповнюватися завдяки запозичень з інших мов.

Афікси є носієм словотвірного і граматичного значення слова. На відміну від кореня, вони можуть бути не тільки матеріально вираженими, як корінь, а й нульовими. Традиційно афікси поділяють за такими критеріями: 1) за позицією у структурі слова; 2) за функціями (словотворчі і формотворчі); 3) за способом їх вираження (матеріально виражені і нульові); 4) за походженням (власне українські і запозичені); 5) структурою (прості і складні); 6) за ступенем повторюваності (регулярні і нерегулярні).

Класифікація афіксів за позицією у структурі слова відбувається у стосунку до місця афікса щодо кореня (перед чи після кореня). Відповідно виділяють префікс, суфікс, постфікс, інтерфікс тощо. За виконуваною у слові функцією афікси поділяють на словотворчі (ті, що служать для творення нових слів, наприклад, за допомогою іменникових суфіксів -ач (-яч), -ник, -ар(-яр), -ист утворюються назви діяча: *читач, слухач, сіяч, лісник, садівник, будівельник, лікар, пекар, бандурист, тракторист* та ін. Формотворчі афікси служать для творення граматичних форм, наприклад, за допомогою суфіксів -л-, -в утворюються дієслова минулого часу (*читав, читала, читали*).

Формування морфемної системи сучасних мов пройшло певний шлях розвитку, тому, аналізуючи сучасний стан морфемікону мови, варто з'ясувати, які історичні зміни відбулися і спричинили зміни меж морфем чи зникнення певних морфем тощо, тобто без діахронічного підходу до аналізу мовних явищ неможливо говорити про сучасний склад морфем. У морфеміконі сучасної мови відбулися такі основні





типи змін: 1) «загальні зміни у складі морфеміконів кожної мовної спільноти (індоєвропейської, праслов'янської, східнослов'янської, української; 2) запозичення морфем; 3) архаїзація морфем і вихід їх з актиного вжитку та зміна значення морфем; 4) зміни у співвідношенні між морфемами у слові і його структурі (опрощення, ускладнення, перерозклад, десемантизація, декореляція); 5) формування нових морфем у мові; 6) перехідні явища в системі морфем» [13, С. 57]. Протягом історичного розвитку змінювався склад кореневих і службових морфем.

У морфемній будові сучасної мови відбулися такі основні історичні явища: *спрощення, перерозклад, ускладнення*. *Спрощення* – історична зміна, яка приводить до спрощення морфемної будови слова. Поняття увів В. О. Богородицький й охарактеризував спрощення як «процес, який перетворює похідну основу в непохідну, внаслідок чого втрачається значення окремих морфем і слово з цією основою семантично відокремлюється від споріднених слів» [14, С. 68].

Найчастіше спрощення відбувається на межі кореня і суфікса або префікса і кореня. Як правило, спрощення приводить до утворення нових коренів, оскільки в результаті спрощення корінь ніби поглинає афікс (суфікс чи префікс), наприклад, в іменнику *дар* колись виділяли корінь *да-* і суфікс *-р*, оскільки пояснювали творення цього слова від дієслова *дати*; сьогодні це один корінь *дар*. Колись слово (основа) було подільним, тепер - неподільне, отже, морфемна будова спростилася.

Науковці наводять кілька причин опрощення, а саме: «1) втрачаються значеннєві зв'язки між твірними та похідними словами через зміни в їхніх лексичних значеннях; 2) виходять з ужитку застарілі твірні слова або утворення спільнокореневі





з похідним; 3) відбуваються зміни у фонетичному (відповідно фонемному) складі слова; 4) перериваються зв'язки слова зі спорідненими словами, воно підпадає під вплив продуктивного словотвірного типу, згідно з яким переосмислюється його морфемна будова» [15, С. 76]. Як бачимо, джерелом виникнення нових коренів є спрощення морфемної структури слова, наприклад, слова *знати* і *знахар* колись належали до спільного етимологічного гнізда *знати*.

У результаті спрощення зазнає змін морфемна система мови, з одного боку, змінюється, збагачується арсенал коренів, з іншого, - зникають, стають мертвими афікси, зокрема суфікси і префікси, які раніше активно функціонували в мові. Так, сьогодні зникли суфікси -р, -л-, -к, -м-, які раніше виділяли в словах *мило* (від *мити*), *пир* (від *пити*), *знак* (від *знати*) тощо. Найчастіше причинами таких змін є зміна твірних (мотивувальних) слів, фонетичні процеси, випадіння зі словника сучасної мови колишніх твірних слів тощо. Наприклад, в іменнику *наперсток* колись в основі виділяли три морфеми (*на+перст+ок*) і мотивували «*те, що одягають на перст (палець)*», оскільки зі словникового запасу сучасної мови зникло слово *перст*, основа іменника *наперсток* стала неподільною (корінь *наперсток*). Отже, змінився корінь слова, морфемна будова спростилася.

Архаїзацію і повне випадіння твірних (базових, мотивувальних) слів із лексики сучасної мови можна проаналізувати на прикладі іменника *галка* (*пташка*). Колись творення цього іменника виводили від слова *галъ*, що означало чорний (птаха із чорним пір'ям), але оскільки слово *галъ* зникло з лексики сучасної мови, корінь у слові став галк-, а давній суфікс -к- став «мертвим». Рідше складна основа (яка містить кілька коренів) стає простою (з одним коренем), наприклад, у словах *виноград*, *осокор* та ін.





Опрощення буває **повне і часткове**. При повному опрощенні «слово (основа) сприймається як непохідне, воно не виявляє ніяких слідів морфної подільності: *жито, сусід, сало, орел* та ін.» [16, С. 68], а при частковому – «залишки колишньої подільності певною мірою зберігаються: *чорнило, порошок, мішок* та ін.» [17, С. 69].

Отже, спрощення структури слова сприяє поповненню морфемної системи сучасної мови новими коренями.

Явище перерозкладу приводить до зміни меж морфем. Першим описав це явище І. Бодуен де Куртене в кінці XIX ст. В результаті перерозкладу змінився склад афіксальних морфем, а саме: з'явилися складні суфікси *-ник, -овик, -анин* (*лісник, львів'янин*), префікси *недо-, поза-, понад-, попо-, зне-, обез-* (*недочитати, попоходити, знеболити*).

Крім описаних вище явищ, морфемна система мови може змінюватися в результаті явища ускладнення. На відміну від спрощення, ускладнення діє протилежно: морфемна структура слова не спрощується, а ускладнюється. Найчастіше це відбувається у словах іншомовного походження. Слово, яке приходить з іншої мови, пристосовується до законів словотвору і граматики тієї мови, в якій з'являється. Часто дослідники пояснюють явище ускладнення на прикладі слова *зонтик*, яке запозичене з голландської мови *zonedek*, мав би бути корінь *зонтик*, але за аналогією до слів *стол+ик, нож+ик* став виділятися суфікс *-ик* (зі значенням зменшеності), тобто слово було неподільним, а стало подільним. Аналогічно в запозичених словах *еп+ос, грав+юр+а*. Таким чином, в результаті ускладнення у морфеміконі сучасної мови з'явилися нові афікси. Отже, однією з причин розширення морфемікону мови є історичні зміни (найчастіше – спрощення, перерозклад, ускладнення).

Ще одним шляхом поповнення морфемної системи мови





є запозичення. За походженням морфемі поділяють на питомі (власні) і запозичені. Запозиченими можуть бути і корені, і афікси, хоча зауважимо, що найчастіше – корені, оскільки запозичаються з інших мов цілі слова на позначення різних предметів, об'єктів, явищ і под. У к. ХХ ст. – поч. ХХІ ст. лексикон мови поповнився великою кількістю нових лексем, пов'язаних з різними галузями життя людей. Активно з'являються нові слова під впливом позамовних факторів: розвитку науки й техніки, суспільного ладу, політичної ситуації, культури тощо. Можна виділити такі тематичні групи неозапозичень, які активно поповнюються у перші десятиліття ХХІ ст.: економічну (*інфраструктура, квотування, логістика, офшор*), фінансову (*концерн, транш, трансфер, пін-код*), політичну (*істеблішмент, лобізм, люстрація, карт-блани*), юридичну (*пролонгація, контрафакт, патент*), мистецьку (*фест, реалітішоу, кліпмейкер*) тощо.

Вивченням неологізмів займається нова лінгвістична галузь – неологія, яка сформувалась і виокремилась у к. ХХ ст. - поч. ХХІ ст. Відомими дослідниками в цій галузі є Г. Вокальчук, В. Герман, Є. Карпіловська, Н. Клименко, Ж. Колоїз, Н. Сологуб, О. Стишов, О. Ликов, В. Лопатін, Р. Намітокова, Н. Фельдман, Е. Ханпіра та ін. Традиційно неологізми поділяють на загальномовні та індивідуально-авторські.

Нові запозичення, які з'являються в мові, поповнюють систему морфем мови, найчастіше коренів. Згодом формуються нові словотвірні гнізда, наприклад: піар (PR) – *піар-агентство, піар-акція, піарівський, піар-компанія, піар-крок, піармен, піарник, піар-послуга, піар-резонанс, піарство, піар-технолог, піар-технологія, піар-фахівець, піар-хід*; імідж – *іміджевий, іміджмейкер, іміджмейкерський, іміджологія* і под. Зафіксовані такі неолексеми у неологічних словниках [18].





Висновки. Отже, морфемну систему української мови становлять різноманітні морфеми, які традиційно класифікують за різними критеріями, а саме: за позицією у структурі слова, за функціями, за способом їх вираження, за походженням, структурою, за ступенем повторюваності.

У результаті здійсненого аналізу зазначимо, що морфемікон мови не є сталим, незмінним. У процесі історичного розвитку мови можна спостерігати, як зникають одні морфеми та з'являються нові. Як показує здійснений аналіз морфемікону сучасної мови, основними шляхами змін та поповнення системи морфем є: 1) історичні явища (спрощення, перерозклад, ускладнення); 2) зміни меж морфем в результаті перерозкладу; поява нових складних суфіксів і префіксів; 3) запозичення, в результаті чого з'являються нові корені, які здатні сформувати нові словотвірні гнізда.

Вивчення морфемної системи мови, її змін та розвитку – важливе завдання для дослідників.

Список використаних джерел:

1. Горпинич В. О. Сучасна українська літературна мова. Морфеміка. Словотвір. Морфонологія: навч. посіб. Київ: Вища шк., 1999. 207 с.
2. Ковалик І. І. Вчення про словотвір. Львів: Вид-во Львів. ун-ту, 1961. 84 с.
3. Українська мова: Енциклопедія. Київ: Вид-во «Укр. енцикл.» імені М. П. Бажана, 2000. 752 с.
4. Клименко Н. Ф., Карпіловська Є. А. Словотвірна морфеміка сучасної української літературної мови. Київ, 1998. 162 с.
5. Вакарюк Л., Панцьо С. Українська мова. Морфеміка і словотвір. Тернопіль: Лілея, 1999. 220 с.





6. Горпинич В. О. Сучасна українська літературна мова. Морфеміка. Словотвір. Морфонологія: навч. посіб. Київ: Вища шк., 1999. 207 с.
7. Земская Е. А. Современный русский язык. Словообразование. Москва, 1973. 304 с.
8. Клименко Н. Ф., Карпіловська Є. А. Словотвірна морфеміка сучасної української літературної мови. Київ, 1998. 162 с.
9. Карпіловська Є. А. Кореневий гніздовий словник української мови. Київ: Вид-во «Укр. енцикл.» імені М. П. Бажана, 2002. 912 с.
10. Клименко Н. Ф., Карпіловська Є. А., Карпіловський В. С., Недозим Т. І. Словник афіксальних морфем української мови. Київ, 1998. 435 с.
11. Клименко Н. Ф., Карпіловська Є. А. Словотвірна морфеміка сучасної української літературної мови. Київ, 1998. 162 с.
12. Горпинич В. О. Українська словотвірна дериватологія. Дніпропетровськ, 1998. 190 с.
13. Горпинич В. О. Українська словотвірна дериватологія. Дніпропетровськ, 1998. 190 с.
14. Горпинич В. О. Українська словотвірна дериватологія. Дніпропетровськ, 1998. 190 с.
15. Клименко Н. Ф., Карпіловська Є. А. Словотвірна морфеміка сучасної української літературної мови. Київ, 1998. 162 с.
16. Горпинич В. О. Сучасна українська літературна мова. Морфеміка. Словотвір. Морфонологія: навч. посіб. Київ: Вища шк., 1999. 207 с.
17. Горпинич В. О. Сучасна українська літературна мова. Морфеміка. Словотвір. Морфонологія: навч. посіб. Київ: Вища шк., 1999. 207 с.
18. Нові слова та значення: словник / укл. Л. Туровська, Л. Василькова. Київ: Довіра, 2009. 271 с.



Vydavatel:

Mezinárodní Ekonomický Institut s.r.o.
se sídlem V Lázních 688, Jesenice 252 42
IČO 03562671 Česká republika

MODERNÍ ASPEKTY VĚDY

Svazek XII mezinárodní kolektivní monografie

Podepsáno k tisku 11. října
Formát 60x90/8. Ofsetový papír a tisk
Headset Times New Roman.
Mysl. tisk. oblouk. 8.2. Náklad 100 kopií.